

Hoofdstuk 1: Het Geheime Concept

Nastia staaarde naar haar telefoonscherm, haar duim zwevend boven de grote rode knop.

"Yacley, weet je dit heel zeker?" fluisterde ze, terwijl ze naar haar vriend keek.

Yacley blikte niet op van zijn eigen scherm. Zijn vingers vlogen over het glas om een video te bewerken. "Honderd procent. Als we deze challenge nu plaatsen, gaat hij voor middernacht viraal. De dans is perfect, de belichting klopt helemaal. We hoeven alleen nog maar op uploaden te drukken."

Ze zaten in hun vaste hoekje van de schoolbibliotheek, weggestopt achter een enorme stapel oude avonturenboeken. Het was de stilste plek van de school, en dus de ideale locatie om nieuwe content te bedenken.

"Maar wat nou als het algoritme hem mist?" vroeg Nastia, terwijl ze op haar lip beet. "We hebben drie uur gewerkt om die transitie vloeiend te krijgen."

"Vertrouw op het proces," zei Yacley met een grijns. "Tel tot drie, dan drukken we er allebei op."

"Een..." begon Nastia.

"Twee..." deed Yacley mee.

"Drie!"

Ze tikten tegelijkertijd op hun scherm. Een seconde lang gebeurde er niets terwijl het laadwieletje ronddraaide.

98%... 99%...

Opeens flikkerde de verlichting. Er klonk een vreemd, laag zoemend geluid uit de boekenkast vlak achter Nastia's hoofd. Het klonk niet als het trillen van een telefoon—het leek alsof er een briesje vastzat tussen de bladzijden van een oud boek.

"Hoorde je dat?" Nastia liet haar telefoon op haar schoot vallen.

Yacley fronste zijn wenkbrauwen. "Uh, Nastia? Kijk eens naar het aantal weergaven."

De video stond pas vier seconden online, maar de teller was volledig op hol geslagen:

* Weergaven: 10K

* Weergaven: 50K

* Weergaven: 100K

De getallen schoten zo snel omhoog dat de witte tekst in een waas veranderde. Maar dat was nog niet het vreemdste. Het scherm begon een fel, neongroen licht uit te stralen dat lange schaduwen op de muren wierp.

"Ik denk niet dat dit een normaal algoritme is," fluisterde Yacley, terwijl hij geschrokken achterover leunde.

Voordat Nastia kon antwoorden, weerklonk er een zachte 'pop' in het gangpad. Een klein, gloeiend groen envelop-icoontje zweefde rechtstreeks uit Yacley's scherm en bleef in de lucht

hangen. Het zag er precies uit als een privébericht, maar dan gemaakt van puur licht.

Gedreven door nieuwsgierigheid reikte Nastia uit. "Niet aanraken!" waarschuwde Yacley nog, maar ze was al te laat.

Haar wijsvinger raakte het gloeiende icoontje aan.

Het bericht barstte uiteen in een wolk van fonkelend digitaal stof, waarna een diepe, computergestuurde stem door de stille bibliotheek galmde:

"Challenge geaccepteerd. Je hebt 60 seconden om het volgende niveau te voltooien, anders wordt je account verwijderd."

Ze keken elkaar aan in pure paniek.

"Wat is het volgende niveau?!" schreeuwde Yacley. Op zijn telefoon was de teller verdwenen, vervangen door een gigantische, tikkende aftelklok.